

בית משפט השלום בבית ים

ת"א 36475-09-23 כהן נ' משטרת ישראל תביעות- שלוחת באר שבע

תיק חיצוני:

לפני כבוד השופט אודי הקר

תובע

יונתן כהן
ע"י ב"כ עוה"ד אייל אבולפיה

נגד

נתבעת

משטרת ישראל תביעות- שלוחת באר שבע
ע"י ב"כ עוה"ד יעקב קליימן
מפרקליטות מחוז תל אביב (אזרחי)

מעמד. כינוי צד ג'

פסק דין

1 תביעה כספית לפיצוי בסך 150,000 ש"ח, בגין נזקים ממוניים ובלתי ממוניים שנגרמו לתובע
2 בשל ניהול הליך פלילי שהסתיים בזיכויו.

3 רקע- תמצית העובדות הדרושות להכרעה:

4 1. התובע הוא אזרח ישראלי שנחקר ונאשם בעבירות של איומים כלפיי אשתו לשעבר (להלן:
5 "המתלוננת"). ההליך הפלילי הסתיים בזיכויו של התובע.

6 2. הנתבעת, היא מי שניהלה מטעם מדינת ישראל את ההליך הפלילי נגד התובע, והגישה נגדו
7 כתב אישום בו עתרה לעונש של מאסר בפועל.

8 3. לטענת התובע הנתבעת התרשלה בניהול ההליך הפלילי, בשלושה שלבים שונים: בהגשת כתב
9 האישום, בבחירתה להמשיך לנהל את ההליך הפלילי גם לאחר שוהגשה בקשת התובע,
10 באמצעות סנגורו, ביום 29.10.19, כי הנתבעת תחזור בה מהאישום (נספח 2 לכתב התביעה -
11 להלן: "הבקשה לחזרה מאישום"), ובכך שהמשיכה בהליך גם לאחר מכן ואף לאחר שלב
12 ההוכחות ומשבית המשפט המליץ לנתבעת לחזור בה מכתב האישום.

13 4. התובע נחקר במשטרת ישראל והוגש נגדו כתב אישום, בגין שני אירועים של איומים כלפי
14 המתלוננת: האחד – כי ביום 6.10.18 בפגישה בבית קפה, התובע איים על המתלוננת, שסרבה

בית משפט השלום בבית ים

ת"א 36475-09-23 כהן נ' משטרת ישראל תביעות- שלוחת באר שבע

תיק חיצוני:

- 1 לאפשר לבנם המשותף ללכת עמו, ואמר לה כי "יהפוך עליה שולחן" (להלן: "האיום בבית
2 הקפה"); השני – כי בשיחה טלפונית לבת דודתה של המתלוננת, אמר התובע: "אם יש לה
3 [למתלוננת] אומץ וביצים אם יש לה אומץ שתוציא לי צו הרחקה תגידי לה רק את זה שאני
4 רוצה לראות שהיא בת ... בלי ביצים". על פי כתב האישום, בהמשך לשיחה זו שלח התובע
5 לבת דודתה של המתלוננת הודעה מוקלטת, בה נטען כי התובע איים על חייה של המתלוננת
6 באומרו את הדברים הבאים: "ביום שהבת ... הזו תהיה גברת ותביא לי שוטר לבית אני
7 גומר על החיים שלה רק בדרך חוקית. תגידי לה שאני רוצה לראות אם יש לה אומץ שיבוא
8 שוטר אני לא מפחד ממנה והיא יכולה להתלונן עד מחר. אני לא עובד אני יכול להיכנס לבית
9 הסוהר היום מצידי. תגידי לה טוב מאד שאני שם עליה ... ושאיני אעשה לה עכשיו את
10 המוות והיא תראה מה זה ושם יש לה ביצים שתביא לי שוטר לבית" (להלן: "האיום
11 בהודעה הקולית").
- 12 5. כתב האישום הוגש ביום 7.1.19 (נספח 1 לכתב התביעה – להלן: "כתב האישום").
- 13 6. ביום 29.10.19 שלח התובע לנתבעת את הבקשה לחזרה מאישום, בה הציג התובע לנתבעת
14 טענות שונות, מכוחן טען שעל הנתבעת לחזור בה מהאישום, לטענתו בבקשה, התיק הוא
15 "חלק ממסכת אירועים מכווערים הכוללים התעמרות, ניכור הורי ורקימת עלילות שווא"
16 מצד המתלוננת וכי קיימים ראיות רבות לכך במספר תיקים שהגישה המתלוננת נגד התובע
17 ונסגרו ותיקים שהגיש התובע נגד המתלוננת. עוד הפנה התובע ל"התנהלות הבלתי מהימנה
18 והעבריינית של המתלוננת" באירוע שתועד על ידי העובדת הסוציאלית, בו הפרה המתלוננת
19 את הסדרי הראייה ואף החביאה את בנם המשותף בבית אחותה והכשילה שוטר במילוי
20 תפקידו בכך שמסרה לו מידע שגוי על מקומו של הילד, שאף הוביל למעצרה של המתלוננת
21 ואחותה. לטענתו המתלוננת הוכיחה באירוע זה שהיא אינה נרתעת מלגייס את קרוביה
22 למסור עדות שקר וכך גם יש להתייחס לעדות בת דודתה.
- 23 7. התובע הפנה את הנתבעת לכך שבמקרה נוסף בו התלוננה המתלוננת כי התובע איים עליה
24 במסגרת פגישה במרכז הקשר, התיק נסגר לאחר שהעובדת הסוציאלית שנכחה במקום
25 העידה כי לא היה כל איום מצד התובע.
- 26 8. הנתבעת טוענת כי שקלה את טענות התובע והחליטה לאחר התייעצות פנימית שלא לחזור בה
27 מכתב האישום.
- 28 9. בסופו של יום, בתום ההליך הפלילי זוכה התובע מהאישום – זיכוי מוחלט שאינו מחמת
29 הספק. בית המשפט בחן את שתי הסוגיות שהיו במחלוקת: האם הנאשם איים על המתלוננת

בית משפט השלום בבתי ים

ת"א 36475-09-23 כהן נ' משטרת ישראל תביעות- שלוחת באר שבע

תיק חיצוני:

1 שיהפוך עליה שולחן; ; והאם תוכן ההודעה המוקלטת ששלח התובע לבת דודתה של
2 המתלוננת עולה לכדי איום? בית המשפט הכריע שבשתי שאלות אלו התשובה היא שלילית.
3 בית המשפט התייחס למהימנות המתלוננת ובת דודתה, והעדיף את גרסתו של התובע על פני
4 גרסת המתלוננת ובת דודתה, שבעדותן מצא כשלים ותמיהות. בית המשפט קבע, כי התובע
5 "לא איים על המתלוננת באומרו שיזרוק עליה שולחן וגם לא ביצע תנועה המתיישבת עם
6 איום לזרוק שולחן".

7 עוד קבע בית המשפט כי ההודעה ששלח התובע לבת דודתה של המתלוננת אינה מהווה איום
8 בנסיבות העניין, וכי הסבריו של התובע לדבריו סבירים, מתקבלים על הדעת והותירו רושם
9 מהימן. כן קבע בית המשפט, כי המתלוננת ובת דודתה ייחסו לתובע, בכזב, אמירה שהוא לא
10 אמר: "אני אשב עלייך בבית סוהר" על אף שהוא אמר "אני יכול להכנס לבית סוהר". בית
11 המשפט קבע, כי: "על רקע הנסיבות שבהן נאמרו הדברים בהודעה המוקלטת... הגעתי
12 למסקנה כי דברי הנאשם הם דברי הבהרה ואזהרה למתלוננת, לבל תגיש נגדו תלונת שווא,
13 ולא איום".

14 משזיכה בית המשפט את הנאשם, הוא לא נדרש לטענתו בדבר אכיפה בררנית, הגם שציין, כי
15 לאור הודאתה של המתלוננת כי הורתה לאחותה למסור עדות שקרית למשטרה ומשנשמעה
16 מבקשת מאדם אחר לגרום חבלה לרכבו של התובע, ולא הועמדה לדין, טענת התובע לאכיפה
17 בררנית איננה מופרכת בנסיבות העניין.

18 10. אציין, כי במהלך ניהול התיק אף התקיימה ישיבת גישור (ועל כך להלן) במסגרתה ניתנה
19 החלטת כבוד השופט פורר, כי יש לדחות את בקשת החזרה מאישום ולברר את האישומים
20 בהליך של שמיעת ראיות. במהלך ניהול שמיעת הראיות, משנשמעו העדים, בית המשפט
21 המליץ לנתבעת לחזור בה מהאישום, אולם הנתבעת בחרה שלא לעשות כן, לאחר ששקלה את
22 הצעת בית המשפט.

23 **תמצית טענות הצדדים בכתבי הטענות :**

24 11. לטענת התובע, בכתב התביעה: הנתבעת התרשלה בכך שהתעלמה מתלוננות קודמות שהגישה
25 המתלוננת נגדו, אשר התבררו כתלוננות שווא, ובכך שהתעלמה מהעבירות הפליליות שביצעה
26 המתלוננת נגד התובע, הן בקשירת קשר לביצוע עבירה של השחתת רכבו והן בהדחת עדה
27 למסור עדות שקר למשטרה בדבר מיקומו של בנם המשותף.

בית משפט השלום בבית ים

ת"א 36475-09-23 כהן נ' משטרת ישראל תביעות- שלוחת באר שבע

תיק חיצוני:

12. לטענת התובע, טענות אלו נטענו על ידו בבקשה לחזרה מאישום, וגם אז הנתבעת התעלמה
מהן, ובסופו של יום בית המשפט בהליך הפלילי מצא אותן מוצדקות.
13. עוד טען התובע, כי הנתבעת התעלמה מהסתירות שהתגלו בגרסאות המתלוננת, וכן מהפערים
המשמעותיים בין גרסת המתלוננת לגרסת בת דודתה ומכך שהמתלוננת ובת דודתה תיאמו
גרסאות.
14. אשר לשיחה המוקלטת, לטענת התובע עסקין באמירות לגביהן לא הייתה מחלוקת עובדתית
אלא אך מחלוקת משפטית. כל העובדות היו פרושות לפני הנתבעת (עוד קודם להגשת כתב
האישום) והיא התרשלה בכך שלא קיבלה את הסבריו וגרסתו של התובע, שהיה די בהם כדי
ללמד שלא נעברה עבירה פלילית. לטענתו, אין המדובר בחוכמה שלאחר מעשה, שכן מסקנות
בית המשפט בהליך הפלילי לעניין זה התבססו על חומר החקירה שהיה בידי הנתבעת עוד
קודם להגשת כתב האישום.
15. עוד טוען התובע, כי הנתבעת התרשלה גם בכך שהתעלמה מטענתו לאכיפה בררנית מתוך
אפליה מגדרית.
16. לטענת התובע התרשלות הנתבעת רבה עוד יותר, שכן היא עמדה על ניהול ההליך גם לאחר
הגשת הבקשה לחזור מכתב האישום וגם לאחר שמיעת ההוכחות בהם כבר התבררו מהימנות
העדים וניתן הסבר סביר לדברי התובע ושעה שבית המשפט אף המליץ לה לחזור בה
מהאישום.
17. לטענתו גם אופי וטיב זיכוי התובע, בזיכוי מלא ומוחלט (שלא מחמת הספק ושלא בגין העדר
ראיות) מלמד על רשלנות הנתבעת.
18. אוסיף, כי לא מצאתי לפרט טענות נוספות שהעלה התובע בסיכומיו ושלא אוזכרו בכתב
התביעה, הגם שנתתי ליבי גם לטענות אלו. אתייחס לחלק מטענות אלו להלן, ככל שהן
נדרשות לצורך ההכרעה וככל שאין בהן משום הרחבת חזית.
19. הנתבעת טענה בכתב הגנתה, כי היא פעלה בסבירות ולא נפל כל פגם בהתנהלותה. כי עצם
זיכוי של נאשם בהליך הפלילי אינו מעיד על רשלנותה ואינו מקים לתובע זכות אוטומטית
לפיצוי נזיקי.
20. הראיות שהיו בידה בעת הגשת כתב האישום ביססו סיכוי סביר להרשעה. הראיות שהובילו
להגשת כתב האישום היו בעיקרן ראיות אובייקטיביות (הקלטת שיחה והודעה קולית)
ונתמכו בעדות המתלוננת ובת דודתה ועל כן סברה הנתבעת כי קיים סיכוי סביר להרשעה.

בית משפט השלום בבית ים

ת"א 36475-09-23 כהן נ' משטרת ישראל תביעות- שלוחת באר שבע

תיק חיצוני:

- 1 הכרעת הדין המזכה ניתנה לאחר שמיעת הראיות ולאחר שבית המשפט העדיף את גרסת
2 התובע על פני גרסת המתלוננת ובת דודתה. זאת הנתבעת לא יכלה לדעת עד להכרעת הדין.
- 3 21. למדינה שיקול דעת רחב בכל הנוגע להחלטה להגיש כתב אישום ועל פי הפסיקה, ביקורת על
4 כך תעשה בצמצום רב, לרבות "מתחם הסבירות בהקשר הנזיקי". יש להבחין בין חובת בית
5 המשפט ליזכות נאשם מקום בו הוא מוצא ספק סביר לבין מחויבות המדינה להגיש כתב
6 אישום במקרה בו קיים סיכוי סביר להרשעה.
- 7 22. יש לבחון את סבירות החלטות הנתבעת על בסיס הנתונים והעובדות שהיו ידועות לה בזמן
8 אמת ולא בדיעבד, בחכמה שלאחר מעשה, לאור נתונים שנועדו לה לאחר קבלת ההחלטות.
- 9 23. הכרעת הדין המזכה בהליך הפלילי אינה מהווה ראיה בהליך האזרחי, הגם שהיא ניתנה רק
10 לאחר שבית המשפט התרשם מהעדים והראיות בדיון ההוכחות. גם אם בית המשפט בהליך
11 הפלילי העדיף את גרסת התובע על פני גרסת הנתבעת ובת דודתה, אין בכך לאיין את המסכת
12 העובדתית שעמדה לחובת התובע בעת הגשת כתב האישום שהיה בה להקים סיכוי סביר
13 להרשעה. דברי התובע בהקלטה ובהודעה הקולית לא היו נתונים במחלוקת עובדתית, אלא
14 אך במחלוקת משפטית הנוגעת לפרשנות שיש לתת לדבריו. עבירת האיומים היא עבירה בה
15 קיים קושי בתיחום הגבול בין אמירה מותרת לאיום אסור, ובנסיבות המקרה היא סברה שיש
16 להותיר את ההכרעה הפרשנית בידי בית המשפט.
- 17 24. הנתבעת אף נסמכה על העימות שהתקיים בין התובע למתלוננת, במסגרתו (לטענתה)
18 המתלוננת חזרה על גרסתה והתובע אישר את שיחת הטלפון וההודעה הקולית והתנצל על
19 הדברים שאמר וציין שהיה בסערת רגשות ולא הייתה לו כל כוונה לפגוע או לממש את שאמר
20 (מוצג 5 למוצגי הנתבעת).
- 21 25. לטענתה, התובע אומנם הגיש בקשה לחזרה מהאישום, והיא שקלה את הבקשה ברצינות,
22 לאחר קיום התייעצויות פנימיות, והגיע למסקנה שלא לקבלה. לטענתה היא נתנה משקל
23 לריבוי התלונות שהגישה המתלוננת נגד התובע, שלא הבשילו לכתב אישום, אולם לאור עדות
24 בת דודתה ובפרט לאור השיחה המוקלטת וההודעה הקולית (שלא היו שנויות במחלוקת
25 עובדתית) היא לא מצאה מקום לחזרה מהאישום.
- 26 26. בישיבת הגישור שהתקיימה בתיק הפלילי, לפני כבוד השופט פורר, היא התייחסה לבקשה
27 לחזרה מהאישום ובהחלטת כבוד השופט פורר (נספח 6 לתצהיר הנתבעת) נקבע (בין היתר)
28 כי, יש מקום לברר את הטענות בהליך המשפטי. לטענת הנתבעת, יש בכך להעיד על סבירות
29 החלטתה, שכן גם בית המשפט בהליך הגישור, ששקל את טענות התובע, לא מצא שיש לחזור
30 מהאישום, אלא שיש מקום לברר את הטענות במסגרת שמיעת הראיות בהליך.

בית משפט השלום בבית ים

ת"א 36475-09-23 כהן נ' משטרת ישראל תביעות- שלוחת באר שבע

תיק חיצוני:

27. לאחר דיון ההוכחות הנתבעת אומנם התרשמה כי עדות המתלוננת ובת דודתה בעיתיות ואף נערכה התייעצות נוספת בנתבעת. אולם, בסופה של התייעצות זו הוחלט להמשיך בהליך הפלילי לאור השיחה המוקלטת וההודעה הקולית, אשר לא הייתה מחלוקת עובדתית לגבי תוכנו. לטענת הנתבעת היא סברה כי בנסיבות העניין יש להותיר את ההכרעה בעניין פרשנות הדברים שנאמרו על ידי התובע לבית המשפט.
28. אדרש לטענות הצדדים, ככל שיידרש, ביתר הרחבה בהמשך פסק דין זה, בפרק הדיון, עם זאת אשוב ואציין, כי במסגרת סיכומי העלה התובע שלל טענות ל"רשלנות" אשר לא מצאתי לפרטן, הגם שנתתי ליבי לכולן. אדרש להלן אך לטענות שמצאתי כי הן נחוצות לצורך הכרעה ושאינן בהן משום הרחבת חזית.
29. מטעם התובע העיד התובע עצמו ומטעם הנתבעת העידה עו"ד ליבנת רחמים בניני, ראש שלוחת הוכחות – תביעות נגב. משנחקרו העדים והוגשו סיכומי הצדדים, בשל התיק להכרעה.

דיון והכרעה:

30. אקדים, כי מצאתי לקבל את התביעה באופן חלקי בלבד. לא מצאתי שהתובעת התרשלה באופן המקיים לתובע זכות לפיצוי בכך שהגישה את כתב האישום ואף לא בכך שלא קיבלה את בקשת התובע לחזרה מהאישום. אולם, מצאתי כי התובעת התרשלה בכך שהמשיכה בניהול ההליך לאחר שנשמעו העדים ואף מבלי לשנות את כתב האישום ולצמצמו. זאת, גם לאחר תום שמיעת הראיות, לאחר שנוכחה לדעת שעדותן של המתלוננת ובת דודתה אינן אמינות דיון, לאחר שניתן הסבר סביר לאמירתו של התובע בהודעה הקולית ולאחר שבית המשפט המליץ לה לחזור בה מהאישום.
31. טרם דיון בטענות הצדדים מצאתי לציין מספר הערות:
32. ראשית – אני מקבל את טענת הנתבעת (שהיא אף ההלכה הפסוקה) לפיה זיכוי בהליך פלילי אינו מלמד, כשלעצמו, על רשלנות ואינו מקים באופן אוטומטי עילת תביעה נזיקית נגד המדינה. אין לבחון את סבירות החלטותיה של הנתבעת לאחר מעשה, אלא האם הן היו סבירות במועד בו התקבלו, על יסוד הנתונים והראיות שהיו בידיה של הנתבעת באותה עת. אף יש לזכור, כי בעוד בית המשפט מזכה נאשם במקרה בו הוא מוצא ספק סביר באשמתו, התביעה מגישה כתב אישום במקרים בהם קיימת אפשרות סבירה להרשעה.
33. עם זאת, חובת המדינה לבחון את האפשרות הסבירה להרשעה לכל אורך ניהול ההליך הפלילי ואין די בבחינתה במועד הגשת כתב האישום. במקרה זה נערכה בחינה של ההליך על ידי

בית משפט השלום בבית ים

ת"א 36475-09-23 כהן נ' משטרת ישראל תביעות- שלוחת באר שבע

תיק חיצוני:

- 1 המדינה לאחר הגשת בקשתו של התובע מהנתבעת לחזור בה מהאישום, ואף לאחר שמיעת
2 הראיות ולאחר המלצת בית המשפט, והנתבעת מצאה שלא לחזור בה מהאישום.
34. שנית – עניינו של הליך זה בתביעה אזרחית לפיצוי נזיקי בגין רשלנות בניהול ההליך הפלילי.
4 תביעה זו אינה ערעור או דיון נוסף בהליך הפלילי שהסתיים. לפיכך, לא אדרש במסגרת פסק
5 דין זה להליך הפלילי, אלא בכל הקשור לטענות הנוגעות לעילת התביעה. אני מקבל את טענת
6 הנתבעת (שאף היא הלכה פסוקה) כי הכרעת הדין בהליך הפלילי איננה משמשת כשלעצמה
7 כראיה בהליך האזרחי, אולם גם הנתבעת הפנתה להכרעת הדין (כמו גם להחלטה בישיבת
8 הגישור) ומכאן שאף היא מסכימה שניתן להיזקק לה לצורך בחינת טענת ההתרשלות.
35. עוד אציין, כי לא נטען על ידי התובע, כי הנתבעת פעלה בניגוד לדין במהלך החקירות, או
9 במהלך ניהול ההליך. לא נטען לפגמים בראיות או במניעת ראיות מהתובע, אף לא נטען
10 לכשלים בחקירה. אומנם נטען (ללא כל פירוט) בקשר לאישום בדבר האיום בבית הקפה, כי
11 הנתבעת לא בדקה את מצלמות האבטחה, אולם מהתיק עולה כי נטען שמצלמות אלו לא
12 הקליטו ועניין זה לא התברר כל צורכו בהליך זה. אוסיף, כי אישום זה ממילא לא היווה את
13 עיקר האישום (כמפורט להלן) או כי היה בכך לגרום לחזרה מכתב האישום ולכך השפעה על
14 הטענות בדבר קשר סיבתי לנזק (וגם על כך להלן). עיקר טענות התובע הן, כי הנתבעת
15 התרשלה בהפעלת שיקול הדעת, שעה שהחליטה לנהל נגדו הליך לאור דלות הראיות, משקלן
16 של הראיות ואי התייחסות לטענותיו בדבר ראיות המעידות על חוסר אמינות המתלוננת ובת
17 דודתה. לפיכך תביעה זו אף קשה יותר (מבחינת התובע), שכן עסקינן בעניינים בהן מסור
18 לנתבעת שיקול דעת רחב. אציין, כי לא מצאתי שהנתבעת פעלה ממניעים פסולים ולא הוכח
19 שהנתבעת הגישה את כתב האישום משיקולים זרים. טענות אלו, הגם שנטענו באופן כללי,
20 וללא אסמכתא לא הוכחו.
36. עוד אציין, כי הנתבעת בחרה שלא לזמן לעדות את מי שהיה מעורב מטעמה בניהול וליווי
22 ההליך ואף לא את מי שקיבל את ההחלטות להגיש כתב אישום ושלא לחזור מכתב האישום.
23 עובדה זו משמשת לחובתה של הנתבעת. עם זאת, בחינת סבירות ההחלטה אינה דורשת
24 בהכרח את בחינת שיקולי הגורמים בנתבעת, אלא אך את בחינת סבירות ההחלטות לאור
25 הנתונים שהיו בידי הנתבעת במועד קבלתן. על אף האמור, אין בכך לשנות מכך שהעדה מטעם
26 הנתבעת אינה יכולה להעיד, מבחינה עובדתית, על אירועים שאירעו ואשר היא לא הייתה
27 שותפה להם.
37. לסיום חלק זה אציין, כי הגם שאין בכוונתי להידרש לכל פרטי הליך הפלילי ולהכרעת בית
29 המשפט בהליך זה, אלא בכל הנוגע לעילת תביעה זו (כאמור), אין בכך ללמד שבית המשפט
30 מקל ראש בחומרה שבעבירת האיומים, ואף לא בעבירות של אלימות במשפחה ואלימות בין
31

בית משפט השלום בבית ים

ת"א 36475-09-23 כהן נ' משטרת ישראל תביעות- שלוחת באר שבע

תיק חיצוני:

- 1 בני זוג. גם אין בכך ללמד שבית המשפט מקל ראש בהגשת תלונות שווא ובשימוש בהליך
2 הפלילי ובהגשת תלונות שווא במסגרת סכסוכים בין בני זוג, ובהשפעתם של אלו על מקרים
3 בהם מוגשות תלונות מוצדקות. אולם לא זה עניינו של הליך זה ועל כן לא אדרש לסוגיות אלו.
4 באופן דומה בית המשפט איננו מקל ראש בעוגמת הנפש הנגרמת למי שמוגש נגדו כתב אישום,
5 ובהשפעה הקשה שיש להגשת כתב אישום (בו עתרה המדינה למאסר בפועל) וניהול ההליך
6 הפלילי על נאשם.
- 7 38. אדון אתה בטענות התובע להתרשלות הנתבעת. כאמור, לא אדרש לכל טענות התובע
8 בסיכומיו, אלא אך לאלו שמצאתי כי הן נחוצות לצורך ההכרעה ושאינן מהוות הרחבת חזית.

9 המסגרת הנורמטיבית

- 10 39. הלכה פסוקה היא, כי ניתן לתבוע את המדינה בגין רשלנות בניהול ההליך הפלילי. בפני מי
11 שנוהל נגדו הליך פלילי והוא מבקש לתבוע פיצוי על קיום ההליך עומדות שתי אפשרויות
12 (שאינן סותרות זו את זו): תביעה מכוח סעיף 80 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, ותביעה
13 אזרחית נזיקית. בעוד שתביעה מכוח סעיף 80 נידונה בתום ההליך הפלילי על ידי בית המשפט
14 שדן בהליך הפלילי, ומטרתה פיצוי מהיר ומוגבל, והיא מוגבלת בעילות ספציפיות (שלא היה
15 יסוד לאשמה, או קיומן של נסיבות אחרות המצדיקות זאת), הרי שתביעה אזרחית מכוח
16 פקודת הנזיקין היא רחבה יותר, מאפשרת פסיקת פיצוי גבוה יותר, אך מצריכה הוכחת
17 אחריות נזיקית. ובענייננו, על התובע להוכיח התקיימות יסודות עולת הרשלנות – קיומה של
18 חובת זהירות; הפרתה (התרשלות); קיומו של נזק; וקשר סיבתי עובדתי ומשפטי – בין
19 ההתנהגות העוולתית לבין הנזק (ע"א 3521/11 ע"ד דניאל וגנר נ' מזל עבדי (22.6.14)).
- 20 40. חובת הזהירות של המדינה כלפי נאשם הוכרה בפסקה, לא אחת. על המשטרה והפרקליטות
21 חלה חובת זהירות לנהל את החקירה הפלילית, תוך נקיטת אמצעי זהירות סבירים על מנת
22 למנוע הליכי-שווא נגד חפים מפשע. פעולת הרשות דורשת איזון בין החובה להבטיח את
23 שמירת הסדר הציבורי, הביטחון האישי ואכיפת הנורמות הפליליות בדרך של העמדת
24 חשודים לדין, לבין החובה להגן על זכויות הפרט המצוי בהליך פלילי. על רשויות האכיפה
25 להבטיח כי החקירה הפלילית וניהול ההליך הפלילי ייעשו באחריות ובמקצועיות, כפי
26 שמערכות חקירה ותביעה סבירות נדרשות לנהל (ע"א 3580/06 עזבון המנוח חגי יוסף ז"ל נ'
27 מדינת ישראל (21.03.11)).
- 28 41. אחריות המדינה בנזיקין כלפי האזרח הוסדרה בפקודת הנזיקין [נוסח חדש] ובחוק הנזיקים
29 האזרחיים (אחריות המדינה), התשי"ב-1952. המחוקק אמנם העניק למדינה פטור מאחריות
30 בשל מעשה שנעשה בתחום ההרשאה חוקית, אולם פטור זה החריג אחריות בנזיקין (בסעיף

בית משפט השלום בבית ים

ת"א 36475-09-23 כהן נ' משטרת ישראל תביעות- שלוחת באר שבע

תיק חיצוני:

- 1 3 (לחוק): "אין המדינה אחראית בנזיקים על מעשה שנעשה בתחום הרשאה חוקית, מתוך
2 אמונה סבירה ובתום לב בקיומה של הרשאה חוקית; אולם אחראית היא על רשלנות
3 שבמעשה".
- 4 42. הפסיקה אף קבעה במספר רב של מקרים, כי המשטרה והפרקליטות אינן זוכות לפטור גורף
5 במקרים בהם התנהלו ברשלנות, לרבות בחקירה ובהגשת כתב אישום (ע"א 3580/06 לעיל,
6 ע"א 12104-04-19 בימרו נ' המחלקה לחקירת שוטרים (24.09.19), ע"א 4584/10 מדינת
7 ישראל נ' שובר (4.12.2012), ע"א 2979/15 סעד נ' מדינת ישראל (5.7.2017)).
- 8 43. כך, בע"א 3195/22 סאלם עבד אלקאדר נ' מדינת ישראל (28.2.2024): "אין עוררין על חובתן
9 של רשויות התביעה להפעיל את סמכויותיהן בזהירות, במיומנות ובהגינות, ולצד תפקידה
10 המרכזי של התביעה במערכת אכיפת החוק, עליה לנקוט אמצעי זהירות סבירים שלא להסב
11 נזק לנחקר או לנאשם, ולהיזהר מנקיטת הליכי שווא כנגד חפים מפשע... השאלה שלפנינו
12 היא אם בנסיבות המקרה דנן פעלה המדינה באופן החורג מהסביר וגרמה לנזקיו של
13 המערער". כך גם בענייננו.
- 14 44. עם זאת, הפסיקה הכירה בשיקול הדעת הרחב המסור למשטרת ישראל ולפרקליטות
15 בהחלטה על הגשת כתב אישום נגד חשוד. ראו לעניין זה גם ע"א 2979/15 (לעיל):
16 "לפרקליטות נתון מתחם רחב של שיקול דעת בכל הנוגע להחלטות על העמדה לדין, במיוחד
17 כשהבסיס להחלטה הוא הערכת משקל הראיות בתיק, ומשכך – ביקורת שיפוטית על
18 החלטותיה תעשה בצמצום (ראו למשל: בג"ץ 2540/15 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו]
19 (17.8.2015)). תפיסה זו באשר למתחם הסבירות בהקשר המינהלי, צריכה להקרין גם על
20 תפיסת מתחם הסבירות בהקשר הנזיקי (אף שכמובן אין התאמה בין שתי הקטגוריות; ראו
21 ע"א 9656/08 מדינת ישראל נ' סעידי, [פורסם בנבו] פסקה 24 (15.12.2011); ליחסי הגומלין
22 המורכבים בין העילות המנהליות לעילות הנזיקיות ראו בהרחבה רע"א 2063/16 גליק נ'
23 משטרת ישראל [פורסם בנבו] (19.1.2017) (להלן: עניין גליק))."
- 24 45. עוד קבעה הפסיקה, כי גם במקרה בו התרשלה המדינה, יש לבחון האם התרשלות זו גרמה
25 לנזק, במובן זה שלולא ההתרשלות ההליך לא היה נפתח או לא היה נמשך. ראו גם לעניין זה
26 ע"א 2979/15 (לעיל): "מכל מקום, גם בהינתן הקביעה שהתנהלות גורמי המדינה לא היתה
27 תקינה ועלתה כדי התרשלות, הרי שבכך אין די על מנת לחייבה בנזיקין. שאלה נפרדת היא,
28 לאחר שנקבע כי התנהלות רשויות המדינה היתה רשלנית, האם רשלנות זו הובילה לנזקים
29 שארעו, היינו להימשכות ההליך והנזקים הכרוכים בו לאחים, מעבר למה שהיה מתרחש
30 אלמלא ההתנהלות הרשלנית. כידוע, מיסודות עוולת הרשלנות הוא הוכחת קיומו של קשר
31 סיבתי בין ההתרשלות לבין הנזק; גם אם יקבע שהנתבע התרשל בהתנהלותו, לא תוטל עליו

בית משפט השלום בבית ים

ת"א 36475-09-23 כהן נ' משטרת ישראל תביעות- שלוחת באר שבע

תיק חיצוני:

אחריות לנזק שארע לתובע אם אין קשר סיבתי בין זה לזה. כאשר בתביעת נזיקין עסקינן, המופנית כלפי המדינה בגין רשלנות בהליכי חקירה פלילית, משמעות הדבר היא כי לא די לקבוע כי גורמי החקירה התרשלו; יש להוכיח כי בגין מחדלי החקירה הנטענים נמשכו ההליכים, ואילו לא התרשלו גורמי החקירה היו מגיעים למסקנה כי יש לשחרר את הנאשם או להפסיק את ההליכים נגדו. השאלה העומדת לפתחנו אפוא היא כפולה: ראשית, אם מחדל החקירה עולה כדי התרשלות; ושנית, אם יש קשר סיבתי בין התרשלות זו לבין הימשכות ההליכים. בעוד השאלה אם מחדל חקירה מסוים עולה כדי רשלנות תלויה ב'יש' הראייתי שעמד באותה עת לפני גורמי החקירה, הרי שהשאלה אם היה בכוחה של פעילות חקירה כזו או אחרת להשפיע על ה'יש' הראייתי נבחנת על סמך ההשוואה בין התמונה הראייתית מבלעדי פעולת החקירה לזו שהייתה מתקבלת אלמלא ההתרשלות – לאחר שפעולת החקירה היתה מבוצעת".

46. יוצא אפוא, כי לעניין תביעה נזיקית נגד רשות, שעניינה ברשלנות בהפעלת שיקול הדעת המסור לה להגיש כתב אישום, או להמשיך בניהול ההליך הפלילי, יש לבחון האם המדינה התרשלה בהחלטותיה והאם החלטותיה היו כה בלתי סבירות, עד כי יש לחייבה בפיצוי נזיקי בשל כך. עוד יש לבחון, האם לולא ההתרשלות לא היה נגרם הנזק, ככל שהוכח נזק.

47. בחינת סבירות החלטות הרשות נעשית בהתאם לנסיבותיו הקונקרטיות של כל מקרה (ע"א 5604/94 חמד נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(2) 498 (2004); עניין גליק ועניין יוסף (לעיל); ע"א 4584/10 מדינת ישראל נ' שובר (4.12.12) (להלן: "עניין שובר")). זאת, בהתבסס על הנתונים ואמצעי החקירה הזמינים שהיו נתונים בידי הרשות בעת קבלת ההחלטה ולא בחוכמה שלאחר מעשה (עניין יוסף):

"ככל שבסבירות התנהלותם של גורמי החקירה עסקינן, יש לבחון את הדברים תוך מתן הדעת על כך שבמקרים רבים דומה מלאכתם של גורמים אלה להילוכו של אדם המגשש את דרכו באפילה והמחפש אחר נקודות אחיזה ראייתיות שיאירו את תמונת המצב ויאפשרו לו להביא את האשמים לדין. לא כל טעות הנעשית במהלך החקירה ובזמן אמת מהווה על כן הפרה של חובת הזהירות והתרשלות מצד גורמי החקירה. אכן, חוכמה 'קטנה' בהקשר זה היא 'החוכמה שלאחר מעשה', אותה מציג מי שהתמונה הניצבת בפניו כבר מוארת, בהעלותו כנגד גורמי החקירה טרזניה על כך שלא הבחינו או לא ייחסו חשיבות לרסיס מידע כזה או אחר. לטעמי, בחינת הסבירות של התנהלות גורמי החקירה בהקשר זה ראוי לה כי תיבחן בהתחשב במכלול הנתונים שנגלו או שיכולים היו להתגלות בזמן אמת".

בית משפט השלום בבית ים

ת"א 36475-09-23 כהן נ' משטרת ישראל תביעות- שלוחת באר שבע

תיק חיצוני:

48. ומן הכלל אל הפרט. אדרש עתה לטענותיו העיקריות של התובע בדבר התרשלות הנתבעת, כפי שפורטו בכתב התביעה.

3 הטענה בדבר התעלמות הנתבעת מתלונות קודמות ומעשים פליליים של המתלוננת

49. לטענת התובע, הנתבעת התעלמה מתלונות קודמות שהגישה המתלוננת נגדו, אשר התבררו כתלונות שווא, והתעלמה מהעבירות הפליליות שביצעה המתלוננת נגד התובע, הן בקשירת קשר לביצוע עבירה של השחתת רכבו והן בשידול עדה למסור עדות שקר למשטרה בדבר מיקומו של בנם המשותף.

50. הנתבעת טוענת, כי לא התעלמה מטענות התובע, וכי התלונות אליהן הפנה התובע נעשו לאחר שהוגש כתב האישום וממילא לא ניתן היה לקחת אותן בחשבון טרם הגשת כתב האישום.

51. לטענתה, גם לאחר שהתגלו התלונות והתגלו מעשיה הפליליים הנטענים של המתלוננת, לא היה בכך להביא לחזרה מהאישום, משום שהנתבעת סברה, כי עיקר האישום מבוסס על הודעות של התובע (ההודעה הקולית והקלטת השיחה) שאינן תלויות בתלונות המתלוננת, אלא מהוות ראיה עצמאית ואובייקטיבית שאין עליה חולק.

52. עוד טענה הנתבעת, כי ההחלטה להעמיד לדין ולהמשיך בהליך המשפטי מבוססת על מכלול הראיות בתיק ואינה מתבססת על ראיה ספציפית, ובניסבותיו של מקרה זה לא היה בנתונים אלו, בדבר תלונות נוספות ועבירות פליליות לכאורה, כדי להשפיע על החלטתה לנהל את ההליך הפלילי.

53. לעניין זה, מצאתי לקבל את טענות הנתבעת ברובן. אני סבור כי אומנם חלק ניכר מטענות התובע בדבר תלונות ועבירות פליליות לכאורה שביצעה המתלוננת, לא היו יודעים במועד הגשת כתב האישום (למעט תלונה אחת), וכי גם לו היו ידועות, לא היה בכך בהכרח להוביל את הנתבעת למסקנה שיש לשנות את החלטתה להעמיד את התובע לדין או להמשיך בהליך הפלילי בשלב בקשת החזרה מהאישום.

54. אשוב ואזכיר, כי אין מחלוקת בדבר חפותו של התובע. זו נקבעה בהכרעת דין סופית ומנומקת. האמור בפסק דין זה עוסק אך בשאלה האם הנתבעת התרשלה והאם התרשלותה הסבה לתובע נזק. מכאן שגם אם הנתבעת הייתה מתרשלת ומתעלמת מטענות התובע בדבר התלונות והמעשים הפליליים הנטענים, ככל ולא היה במידע זה כדי להוביל את הנתבעת לשנות את החלטותיה אין קשר סיבתי בין ההתרשלות לנזק.

בית משפט השלום בבית ים

ת"א 36475-09-23 כהן נ' משטרת ישראל תביעות- שלוחת באר שבע

תיק חיצוני:

55. אינני מקל ראש בהתנהלות המתלוננת כפי שתוארה בהכרעת הדין, ואף לא בכך שהגישה תלונות נוספות שלא הובילו לאישום התובע, אולם מצאתי לקבל את טענת הנתבעת כי לא היה בטענות אלו כדי לשנות את החלטה להגיש כתב אישום וכי החלטה להגיש כתב אישום ושלא לחזור מהאישום בעקבות בקשת התובע, בנסיבותיו של מקרה זה, לא היו בלתי סבירות עד כדי התרשלות המזכה בפיצוי. הגם שהתברר בסופו של יום (בהכרעת הדין) כי התובע לא ביצע עבירה.
56. אזכיר, כי הנתבעת נסמכה אף על התנצלותו של התובע בפני המתלוננת בעימות שהתקיים ביניהם (נספח 5 לתצהיר הנתבעת). אומנם התנצלות זו אינה מהווה הודאה, וכך אף נפסק בהכרעת הדין, אולם אין בכך ללמד שהנתבעת לא יכלה לסבור שיש בהתנצלות ובנוסח ההתנצלות, כדי לחזק את החשד נגד התובע בשלבים אלו. צודק התובע כי במהלך האימות הנתבעת אמרה שהוא אמר לבת דודתה כי הוא "ישב אליה 20 שנה בבית סוהר ושהוא ימיר לה את החיים ויהרוג אותה" ודברים אלו לא נאמרו בהקלטה ובהודעה קולית ואף לא יוחסו לתובע בכתב האישום. אולם התובע עומת עם הקלטת השיחה ועם ההודעה הקולית שהושמעה לו לפני שהתנצל. כך בעמוד 22 לדו"ח ביצוע העימות (נספח 5 לתצהיר הנתבעת) בשורות 21-23 נאמר: "אני משמיע לך הקלטה מתיק החקירה של שיחה שלך עם אמירה והודעה קולית ששלחת לה ומציג בפניך תמלול של השיחה עם אמירה ותמלול של הודעה קולית ששלחת לה. מה יש לך לומר על כך?" בתשובה לכך ענה התובע: "זה שיחה שלי עם ברקת מאותו יום והודעה קולית שהשארתי לבקרת ואני ביקרתי ממנה לשים על רמקול ואני מתנצל על מה שאמרתי לה בשיחה ומה שהשארתי לה בהודעה הקולית הייתי בסערת רגשות ואין לי שום כוונה לפגוע או לממש את מה שאמרתי. הייתי ברגע של כעס". התובע אומנם לא הודה באישומים, אולם התנצלותו ניתנה, והנתבעת הייתה יכולה לקחת בחשבון במסגרת שיקוליה, גם אם התברר בסופו של יום שאין המדובר בהודאה. טענת התובע כי הוא לא עומת עם הדברים שאמר אלא עם אמירתה של המתלוננת שאינה נכונה ואינה כלולה בכתב האישום מעלה תמיהות בנסיבות אלו.
57. לעניין זה אציין, כי שיקול הדעת המסור לנתבעת בהחלטתה האם להגיש כתב אישום הוא רחב (ראו הפניה לעיל) ולא מצאתי כי ההחלטה להגיש נגד התובע כתב אישום בנסיבותיו של מקרה זה הייתה בלתי סבירה ורשלנית באופן המקים לתובע עילת תביעה נזיקית.
58. דברים אלו נכונים גם בהחלטת הנתבעת שלא לקבל את בקשת התובע לחזרה מאישום, גם אם במועד זה כבר הפנה התובע את הנתבעת לקיומן של תלונות נוספות ולמעשים פליליים לכאורה שביצעה המתלוננת נגדו.

בית משפט השלום בבית ים

ת"א 36475-09-23 כהן נ' משטרת ישראל תביעות- שלוחת באר שבע

תיק חיצוני:

59. אני סבור שאומנם, יש להתחשב במקרים מעין אלו בנסיבות - סכסוך בין בני זוג בהן הוגשו תלונות נוספות שלא הובילו לאישום, וטענות לניכור הורי, ויש בהן כדי להוביל לבדיקה מדוקדקת עוד יותר של גרסת המתלוננת, בפרט לאור הטענות שייחס התובע למתלוננת בדבר מעשים פליליים לכאורה הפוגעים באמינות המתלוננת, וכי יש לנקוט בזהירות רבה בהחלטה האם להעמיד את החשוד לדין ולהמשיך בהליך המשפטי בנסיבות אלו, אולם לא מצאתי שהוכח, כי החלטת הנתבעת הייתה רשלנית באופן המזכה את התובע בפיצוי.
60. כאמור לעיל, ביום 2.6.20 בישיבת הגישור שהתקיימה בתיק הפלילי, לפני כבוד השופט פורר, התייחסה הנתבעת לבקשה לחזרה מהאישום ובהחלטת כבוד השופט פורר (נספח 6 לתצהיר הנתבעת) נקבע (בין היתר) כי: **"סעיפים 1 ו-2 לבקשה שהוגשה [העוסקים בריבוי תלונות המתלוננת שנסגרו] הינם סעיפים עובדתיים המחייבים בירור עובדתי ואכן לא היה מקום להעלותם במסגרת הבקשה ועל כן, בית המשפט לא יתייחס אליהם. בית המשפט לא יכול להתייחס לאמירות עובדתיות שאותן ניתן להוכיח אך ורק לאחר שמיעת ראיות... על מנת לבחון אם הדברים שהושמעו על ידי הנאשם, אם הושמעו, מהווים איום על בית המשפט לבחון את הדברים לאחר שמיעת ראיות ובוודאי שהדברים כפי שנכתבו גם אם לכאורה בסעיף 5 [השיחה המוקלטת] אין מדובר באיומים ברף הגבוה, הרי שיש בהם כדי להוות איום המצריך בירור ראיתי. לא ניתן לקבוע כי אמירות מהסוג הזה אינן מהוות עבירה ובוודאי שלא ניתן לפתור זאת במסגרת טענה מקדמית שכזו, כך גם הם פני הדברים באשר לזוטי דברים... האמור בסעיפים 5 ובמיוחד בסעיף 6 [ההודעה הקולית] כאשר גם לדידו של ב"כ הנאשם יש לכך פרשנויות רבות, הרי שאמירה שאדם יהיה מוכן לשבת בבית הסוהר עלולה להיחשב כאמירה מאיימת ובוודאי שלא זוטי דברים. לפיכך, לאור האמור לעיל, הבקשה לביטול האישום בשל הטענות המקדמיות שהעלה ב"כ הנאשם נדחית".**
61. אמירותיו אלו של בית המשפט בישיבת הגישור והחלטתו, מעידות שבזמן אמת גם בית המשפט, בהליך הגישור, סבר שיש מקום לברר את הטענות בהליך המשפטי ואין מקום לחזרה מהאישום. אני סבור כי בנסיבות אלו הנתבעת יכולה להיבנות מהחלטה זו, המעידה שבזמן אמת, במועד בו נערכה ישיבת הגישור, החלטה להגיש כתב אישום ושלא לחזור מהאישום הייתה סבירה. גם אם התברר למפרע שהחלטתה הייתה מוטעית.
62. אוסיף לעניין זה, כי לא מצאתי לקבל את טענת התובע כי גם בית המשפט בישיבת הגישור התרשל, בכך שייחס לתובע אמירה לפיה **"הוא יהיה מוכן לשבת בבית הסוהר"** (בלשון עתיד), שעה שהתובע אמר **"אני יכול להיכנס לבית הסוהר היום מצידי"** (בלשון הווה). בית המשפט לא ציטט את התובע אל הביא את הדברים שהשתמעו לו כאפשריים מדברי התובע. אני סבור, כי מוטב היה כי טענה זו לא תועלה.

בית משפט השלום בבית ים

ת"א 36475-09-23 כהן נ' משטרת ישראל תביעות- שלוחת באר שבע

תיק חיצוני:

63. מכל מקום, בית המשפט סבר, לאחר שהוגשה הבקשה לחזור מהאישום, כי יש מקום לשמוע ראיות טרם קבלת החלטה בבקשה. לרבות בכל הנוגע לאישום בדבר האיום בבית הקפה, שהתבסס אך על עדותה של המתלוננת ובת דודתה. אוסיף, כי באותו מועד לא צוין המקרה בו פנתה המתלוננת לאדם שלישי על מנת לחבל ברכבו של התובע, אך כבר צוין המקרה של התלונה במרכז הקשר, שהעובדת סוציאלית הבהירה שלא היה לה יסוד, וכן צוין המקרה של שידול אחות המתלוננת למסור עדות שקר לשוטר בדבר מקומו של בנם.
64. לא כך הם פני הדברים לאחר שנשמעו הראיות ולאחר שבית המשפט המליץ לנתבעת לחזור בה מהאישום. אני סבור שבשלב זה היה על הנתבעת לשקול את המשך ניהול ההליך (כפי שעשתה לטענתה) ולחזור בה, לכל הפחות, מהאישום על האיום בבית הקפה. אישום זה התבסס כולו על עדות המתלוננת ובת דודתה שהתגלתה כבעייתית לצורך הרשעה. בשלב זה הנתבעת כבר הייתה מודעת הן לקושי בגרסאות העדים מטעמה והן לעדותו האמינה של התובע.
65. הנתבעת אף מודה למעשה, כי היה מקום לבטל האישום לעניין בית הקפה לאחר שמיעת הראיות, וכי החליטה שלא לעשות כן מכיוון שממילא היא לא סברה שיש מקום לחזור מהאישום באיום בהודעה הקולית. כך בעמוד 14 לתמליל, שורות 5-9: "... והוחלט להמשיך ולתת לבית המשפט להכריע בשאלת האמינות. בין היתר מכיוון שלכל הפחות סברנו שתהיה הרשעה בעבירות האיומים בהקלטה, גם אם לא באירוע בבית הקפה כי האירוע בבית הקפה נסמך בעצם על העדויות של המתלוננת ובת דודתה..." (וראו גם עמוד 15 לתמליל). וכך אף נטען בסיכומי הנתבעת (סעיפים 21 ו-22).
66. חובתה של המדינה לשקול את ההחלטה בדבר העמדה לדין בכל שלבי ההליך. אין מקום להותיר אישום בו אין סיכוי סביר להרשעה רק בשל כך שממילא נותר אישום אחר הדורש הכרעה. אני סבור שבכך הנתבעת התרשלה.
67. הנזק הכספי שנגרם לתובע בשל כך (בלבד) אינו גבוה, אם בכלל, ככל שאקבע כי ההליך הפלילי ממילא היה צריך להמשיך להתנהל בקשר לאישום הנוגע לדבריו של התובע בהודעה הקולית (ועל כך להלן). לא הוכח (ואף אין זה סביר) שביטול אישום זה, לבדו, היה מוביל להפחתה של ממש בהוצאות המשפטיות, ולא הוכח איזו עוגמת נפש נגרמה לתובע מכך שכתב האישום לא צומצם. אולם, אציין כבר עתה, כי אני סבור שבשלב זה אף לא היה מקום להמשיך את ההליך הפלילי גם בנוגע לאישום השני – ההודעה הקולית (כמפורט להלן).

בית משפט השלום בבית ים

ת"א 36475-09-23 כהן נ' משטרת ישראל תביעות- שלוחת באר שבע

תיק חיצוני:

68. האמור לעיל נכון גם לעניין טענת התובע בדבר התעלמות הנתבעת מסתירות בגרסאות
הנתבעת ובת דודתה. שגם הן רלוונטיות רק לאחר שמיעת העדויות ושגם הן מתייחסות
לאישום בדבר האיום בבית הקפה.

4 השיחה המוקלטת וההודעה הקולית

69. לטענת התובע אין מחלוקת עובדתית בקשר לדברים שאמר בשיחה המוקלטת ובהודעה
הקולית (שהיא עיקר כתב האישום), המחלוקת היא רק מחלוקת משפטית בדבר פרשנות
הדברים והאם יש בהם להקים סיכוי סביר להרשעה בעבירה של איום. לטענתו, כל העובדות
היו ידועות לנתבעת, עוד קודם להגשת כתב האישום והנתבעת התרשלה בכך שלא קיבלה את
הסבריו וגרסתו, שהיה בהם כדי לקבוע שדבריו לא היוו עבירה פלילית. לטענתו, אין המדובר
בחוכמה שלאחר מעשה, שכן מסקנות בית המשפט בהליך הפלילי לעניין זה התבססו על חומר
החקירה שהיה בידי הנתבעת עוד קודם להגשת כתב האישום.

70. הנתבעת טוענת, כי היא סברה שדבריו של התובע מהווים איום ויש בהם, כשלעצמם, כדי
להוות יסוד סביר להרשעה בעבירה פלילית. לטענתה, גם כשנוכחה לדעת שגרסאות המתלוננת
ובת דודתה אינן מהימנות וכי לא ניתן להסתמך עליהן לצורך הרשעה בהליך, עדיין היה
בהקלטות – כשלעצמן – כדי להקים סיכוי סביר להרשעה בעבירת האיום בהקלטה ובהודעה
הקולית. היא סברה שפרשנות הדברים צריכה להיקבע על ידי בית המשפט בהכרעת הדין וכי
אין מקום לחזור מהאישום בנסיבות אלו.

71. גם כאן יש להקדים, כי דבריו של התובע לא מהווים עבירה פלילית של איומים. כך נקבע על
ידי בית המשפט בהכרעת הדין ועל כך אין חולק. עם זאת, אני סבור כי ההחלטה שיש לברר
זאת בגדרו של ההליך הפלילי אינה בלתי סבירה ואינה מהווה רשלנות המקימה זכות לפיצוי
ניזקי.

72. אני סבור שלא הייתה מחלוקת של ממש כי דבריו של התובע בשיחה המוקלטת (כשלעצמם)
אינם בגדר איום, והמחלוקת הפרשנית הייתה לגבי דבריו של התובע בהודעה הקולית. מחד
אמר התובע: **"ביום שהבת ... הזו תהיה גברת ותביא לי שוטר לבית אני גומר על החיים שלה
רק בדרך חוקית"**. ודומה כי בכך הבהיר שבכוונתו לנקוט רק באמצעים חוקיים. אולם,
בהמשך דבריו הוסיף: **"תגידי לה שאני רוצה לראות אם יש לה אומץ שיבוא שוטר אני לא
מפחד ממנה והיא יכולה להתלונן עד מחר. אני לא עובד אני יכול להיכנס לבית הסוהר היום
מצידי. תגידי לה טוב מאד שאני שם עליה ... ושאני אעשה לה עכשיו את המוות והיא תראה
מה זה ושאם יש לה ביצים שתביא לי שוטר לבית"**.

בית משפט השלום בבית ים

ת"א 36475-09-23 כהן נ' משטרת ישראל תביעות- שלוחת באר שבע

תיק חיצוני:

73. אומנם התובע לא אמר שהוא מוכן להיכנס לכלא בגין מעשים שיעשה בעתיד, ואף לא אמר שהוא "ישב אליה 20 שנה בבית סוהר ושהוא ימרר לה את החיים ויהרוג אותה" כטענת המתלוננת, אך הוא כן ציין שהוא "יכול להיכנס לבית הסוהר". החלטת הנתבעת שאמירה זו צריכה וראויה להיחקר ולהתברר בהליך הפלילי אינה בלתי סבירה, כשלעצמה, ואיננה מהווה רשלנות המקימה זכות לפיצוי נזיקי. לכך כאמור מתווספת התנצלותו של התובע, שגם לה נדרש הסבר.
74. בסופו של יום, ניתן הסברו של התובע, שהבהיר כי בדבריו התכוון לכך שהוא אינו עובד ועל כן הוא לא מפחד שאם המתלוננת תגיש תלונת שווא הוא יכנס לבית סוהר, הסברו התקבל והוא נמצא מהימן, אולם זאת רק לאחר הליך שמיעת הראיות ובחינת מכלול הנסיבות ולאחר שבית המשפט התרשם מעדותו.
75. חלק מהנסיבות אומנם היו ידועות לנתבעת בזמן אמת, לרבות אלו הנוגעות לנסיבות בהן נאמרו הדברים, סכסוך קשה בין בני זוג לשעבר וטענות לניכור הורי, תלונה קודמת שהגישה המתלוננת נגדו ועוד, אולם דומה שחלקן התבררו רק במהלך שמיעת הראיות.
76. זאת ניתן ללמוד גם לאור החלטת בית המשפט בהליך הגישור (וראו להלן): "על מנת לבחון אם הדברים שהושמעו על ידי הנאשם, אם הושמעו, מהווים איום על בית המשפט לבחון את הדברים לאחר שמיעת ראיות ובוודאי ובוודאי שהדברים כפי שנכתבו גם אם לכאורה בסעיף 5 [השיחה המוקלטת] אין מדובר באיומים ברף הגבוה, הרי שיש בהם כדי להוות איום המצריך בירור ראייתי. לא ניתן לקבוע כי אמירות מהסוג הזה אינן מהוות עבירה ובוודאי שלא ניתן לפתור זאת במסגרת טענה מקדמית שכזו..."
77. גם בית המשפט, במסגרת הכרעת הדין, קבע כי: "'על רקע הנסיבות שבהן נאמרו הדברים בהודעה המוקלטת... הגעתי למסקנה כי דברי הנאשם הם דברי הבהרה ואזהרה למתלוננת, לבל תגיש נגדו תלונת שווא, ולא איום". עוד קבע בית המשפט (בסעיף 22 להכרעת הדין): "לאחר שמיעת העדויות, עיון בראיות והאזנה לשיחה ולהודעה המוקלטת, אני מעדיף את גרסת התובע על פני גרסת המתלוננת ובת דודתה". וזאת בשל כך שעדות המתלוננת ובת דודתה לא הותירו עליו רושם מהימן, המתלוננת אף הודתה שפנתה לאדם וביקשה ממנו לחבל בגלגלי הרכב של התובע, ולאור הסתירות שנמצאו בין גרסת המתלוננת לבין גרסת בת דודתה.
78. בית המשפט קבע, כי "בניגוד לחוסר המהימנות שרחשתי לעדויות המתלוננת ובת דודתה, עדות הנאשם הותירה בי רושם מהימן וניכרה האוטנטיות שבה". בית המשפט קיבל את הסברו של התובע להתנצלותו, לפיו הוא התנצל על סגנון דיבורו ועל כך שניבל את פיו.

בית משפט השלום בבית ים

ת"א 36475-09-23 כהן נ' משטרת ישראל תביעות- שלוחת באר שבע

תיק חיצוני:

79. לעניין ההקלטה וההודעה הקולית, בית המשפט חזר על ההלכה לפיה "עבירת האיומים קשה היא, שכן תיחום גבולותיה אינו ברור" וכי על מנת להגדיר שאמירה או מעשה מהווים איום יש לבחון זאת לאור נסיבות העניין, ובמקרה זה גם לאור תלונות קודמות שהגישה המתלוננת, שהסתיימו ללא אישום ושבעקבותיהם סבר התובע שהמתלוננת תגיש תלונה נוספת בעקבות האירוע בבית הקפה. בית המשפט קיבל את גרסת התובע בעדותו, לפיה התכוון לפעול בדרך חוקית של הגשת תביעה, בית המשפט קיבל את טענות התובע, כי המתלוננת מנעה ממנו לראות את בנו והגישה נגדו מספר תלונות בעבר, שכללו טענות לאלימות, ושאל אחת מהן לא הובילה לאישומו של התובע.
80. בית המשפט ייחס משקל לכך שקודם למילים "אני יכול להכנס לבית הסוהר" הקדים התובע את המילים "אני לא עובד", המתאיישות היטב עם הסברו, כי הוא אינו חושש ממעצר שכן הוא ממילא אינו עובד. כן התייחס בית המשפט לכך שהתובע לא אמר "אני אשב עליך בבית הסוהר" אלא "אני יכול להיכנס לבית סוהר היום".
81. מכאן, שהגם שבית המשפט קיבל את גרסתו של התובע באופן מלא, הוא עשה כן לאור הראיות והנסיבות שהתבררו בשלב ההוכחות ולאחר שהתרשם מעדותו ומעדות המתלוננת ובת דודתה. לא הוכח שניתן היה להגיע למסקנה זו קודם לכן, וממילא לא הוכח שהמשך ניהול ההליך עד לשלב הראיות היה רשלני, באופן המקים זכות לפיצוי, בנסיבות העניין.
82. לא כך הם פני הדברים לאחר שמיעת הראיות. לאחר שנשמעו העדים וניתן הסברו של התובע לדבריו, ומשהתברר כי גרסת המלוננת אינה אמינה, היה מקום לשקול מחדש את המשך ניהול ההליך הפלילי, בפרט לאחר שבית המשפט המליץ לנתבעת לעשות כן.
83. אומנם, לטענת הנתבעת היא שקלה את הצעת בית המשפט, אולם היא מצאה שלא לקבל את ההצעה. הנתבעת לא נתנה טעם לכך שלא קיבלה את ההצעה, ולא הביאה לעדות את מי שקיבל את ההחלטה להמשיך בהליך, על מנת שיבהיר את ההחלטה. אף לא הובא לעדות הגורם שיכול היה להעיד על התרשמותו מעדות התובע.
84. מעדות עדת הנתבעת עולה, כי הנתבעת בחרה להמשיך בניהול ההליך לאחר שמיעת הראיות, מכיוון שהדיון כבר התקיים והיא סברה שחלף קבלת החלטה לחזור מהאישום יש להותיר את ההכרעה בידי בית המשפט. זאת, למרות שהנתבעת סברה שסיכויי ההרשעה באותה עת אינם גבוהים. מעדותה עולה, כי לאחר שלב שמיעת הראיות ניתן היה לצפות שבית המשפט יזכה את התובע (עמוד 26 לתמליל). הנתבעת אף לא הגישה ערעור על הכרעת הדין.
85. הסבר הנתבעת אינו ברור, שכן חובתה של הנתבעת בכל שלב של ההליך לבחון את סיכויי ההרשעה ואין יכולה להסתפק בכך שבית המשפט יבחן זאת במסגרת הכרעת הדין. ראו

בית משפט השלום בבית ים

ת"א 36475-09-23 כהן נ' משטרת ישראל תביעות- שלוחת באר שבע

תיק חיצוני:

- 1 לעניין זה ע"א 3580/06 (עניין יוסף לעיל) וכן ע"א 3463-23 **חאתם פאיז אלמע'ארי נ' התביעה**
2 **הצבאית** (13.8.25), גם אם החובה פוחתת עם התקדמות ההליך.
- 3 86. אדגיש לעניין זה, כי העדה מטעם הנתבעת לא יכלה להעיד מידיעה אישית מה היו השיקולים
4 שהובילו את הנתבעת להמשיך בניהול ההליך לאחר שמיעת הראיות ושלא לקבל את הצעת
5 בית המשפט. עובדה זו משמשת לחובתה של הנתבעת. הטענה כי עסקין בראיות
6 אובייקטיביות, שאינן תלויות במהימנות העדים אינה יכולה להתקבל, שכן גם אם הראיות
7 הן אובייקטיביות, פרשנותן אינה אובייקטיבית. שמיעת עדותו של התובע, והסבריו לדברים
8 שאמר שינו את הנסיבות ועל הנתבעת היה לשקול האם הסברים אלו, שעמדו במבחן החקירה,
9 אינם משנים את סיכויי ההרשעה, לא כל שכן לאור יתר הנסיבות שהתבררו, לרבות הכשלים
10 שהתגלו בגרסת המתלוננת ובת דודתה.
- 11 87. לכך יש להוסיף, כי התובע לא נחקר על גרסתו והסבריו לדברים שאמר באופן מפורט במסגרת
12 החקירות שקדמו להגשת כתב האישום. לעניין זה אציין, כי בית המשפט מצא שגרסתו של
13 התובע לא הייתה "גרסה מתפתחת" וכי גם בחקירתו במשטרה הוא הכחיש את הטענות
14 וגרסתו לא השתנתה (גם אם לא הייתה מפורטת דיה).
- 15 88. עם זאת, הנזק שנגרם לתובע בשל החלטה זו של הנתבעת לא הוכח, הן לעניין ההוצאות
16 המשפטיות (ממועד סיום ההוכחות ועד להכרעת הדין) והן לעניין עוגמת הנפש שנגרמה לו,
17 רק מהתמשכות ההליך הפלילי בתקופה שמתום שמיעת הראיות ועד להכרעת הדין.
- 18 89. אך אין בכך ללמד שהתובע אינו זכאי לפיצוי כלל. להליך הפלילי השפעה מהותית על נאשם,
19 על חייו, על רווחתו, ועל מצבו הנפשי, גם אם הוא לא היה במעצר (כבמקרה זה). התמשכות
20 ההליך הפלילי יוצרת עוגמת נפש נוספת ואף מצריכה הוצאות נוספות.
- 21 90. לאור כל האמור לעיל, הן לעניין המשך ניהול ההליך בשני האישומים לאחר שמיעת הראיות,
22 ובשים לב לעובדה שהנתבע זוכה בזיכוי "מלא", אשר גם לכך יש משמעות בענייננו, מצאתי
23 כי יש לפסוק לטובת התובע פיצוי מסוים, גם אם לא כפי שתבע.
- 24 91. לאור האמור מצאתי לפסוק לטובת התובע פיצוי בסך כולל של 50,000 ש"ח (כשליש מסכום
25 התביעה, כפי שהועמדה לצרכי אגרה).
- 26 92. לסיום פסק הדין, ולמעלה מן הצורך אציין, כי לטענת התובע הנתבעת התרשלה גם בכך
27 שהתעלמה מטענתו לאכיפה בררנית מתוך אפליה מגדרית. לא מצאתי כי טענה זו הוכחה,
28 הגם שבית המשפט קבע בהכרעת הדין שאין היא מופרכת. הצדדים לא פירטו בעניין זה ומכל
29 מקום אינני סבור שיש בה לשנות מהחלטתי.

בית משפט השלום בבית ים

ת"א 36475-09-23 כהן נ' משטרת ישראל תביעות- שלוחת באר שבע

תיק חיצוני:

- 1 93. לסיום אציין, כי בסיכומיה הפנתה הנתבעת לפסק דין ששונה בערעור. התובע הגיש בקשה
2 לעניין זה והנתבעת מיד חזרה בה, התנצלה על כך וביקשה להסיר את האסמכתא מסיכומיה.
3 בבואי לפסוק הוצאות ההליך נתתי ליבי גם לכך ולטענות הצדדים לעניין זה.

4 **סוף דבר:**

- 5 94. לאר כל האמור לעיל אני פוסק כי הנתבעת תשלם לתובע סך של 50,000 ש"ח.

- 6 95. לאור תוצאות פסק הדין, לטענות שקיבלתי ודחיתי, לסכום שנפסק אל מול הסכום שנתבע,
7 ולאמור לעיל לעניין ההוצאות (ובכלל זה לעניין האסמכתא שצורפה לסיכומים), מצאתי
8 לחייב את הנתבעת לשלם לתובע, בנוסף לאמור לעיל, שכר טרחת עו"ד בסך של 10,000 ש"ח
9 והוצאות משפט על פי האגרות שישולמו, ושעד עתה לא שולמו בהתאם להחלטה מיום
10 25.12.23.

- 11 96. הסכומים האמורים ישולמו בתוך 30 ימים, שאם לא כן יתווספו לסכומים דמי פיגורים מהיום
12 ועד למועד התשלום בפועל.

- 13
14
15 ניתן היום, ט"ז אדר תשפ"ו, 05 מרץ 2026, בהעדר הצדדים.
16

א/צ' ה"ח
אודי הקר, שופט

17
18